

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Ivany Klimešové a Mgr. Martina Jachury v právní věci žalobců: a) M [redacted] H [redacted], bytem [redacted], b) T [redacted] H [redacted], bytem [redacted], c) H [redacted] V [redacted], bytem [redacted], d) P [redacted] K [redacted], bytem [redacted], e) O [redacted] N [redacted], bytem [redacted] proti žalovanému: Židovská obec v Praze se sídlem Maiselova 250, Praha 1, zast. JUDr. Alexandrem Bělohlávkem, advokátem se sídlem Jana Zajíce 32, Praha 7, za vedlejšího účastníka na straně žalobců: 1) L [redacted] K [redacted] F [redacted], bytem [redacted], 2) E [redacted] B [redacted], bytem [redacted], 3) H [redacted] B [redacted], bytem [redacted], 4) P [redacted] K [redacted], bytem [redacted], 5) J [redacted] W [redacted], bytem [redacted], 6) N [redacted] B [redacted], bytem [redacted], o neplatnost rozhodnutí schůze Shromáždění členů, k odvolání žalobců b), c) a e) a vedlejších účastníků proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu I ze dne 8.7.2005 č.j. 19 C 7/2005-156

t a k t o :

I. Usnesení soudu I. stupně se ve výroku o zastavení řízení a o vrácení soudního poplatku ve vztahu k žalobcům b) T [redacted] H [redacted] c) H [redacted] V [redacted] a e) O [redacted] N [redacted] a ve vztahu k vedlejším účastníkům **p o t v r z u j e**.

II. Ve výroku o nákladech řízení mezi těmito žalobci a vedlejšími účastníky a žalovaným navzájem se usnesení **m ě n í** jen tak, že náklady žalovaného činí 7.646,-Kč, jinak se **p o t v r z u j e**.

III. Žalobci T [redacted] H [redacted] H [redacted] V [redacted] a O [redacted] N [redacted] a vedlejší účastníci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 535,50 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám JUDr. Alexandra Bělohlávka.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením zastavil soud I. stupně řízení, v němž se žalobci domáhali určení neplatnosti schůze členů, konané dne 12.12.2004 (resp. určení, že toto jednání nebylo Shromážděním členů ŽOP, jeho rozhodnutí nemají charakter rozhodnutí Shromáždění členů ŽOP a vyjmenování členové ŽOP nejsou členy Reprezentace ŽOP). Žalované a vedlejší účastníky současně uznal povinnými zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 6.425,-Kč. Rozhodnutí odůvodnil tím, že k rozhodnutí předmětné věci není dána pravomoc soudu ve smyslu § 7 o.s.ř., řízení je proto nutno zastavit pro neodstranitelný nedostatek jeho podmínky podle § 104 odst. 1 o.s.ř. Poukázal na § 4 odst. 3 zák.č. 3/2002 Sb. ve spojení s čl. 16 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále LZPS) a § 1 zák.č. 83/90 Sb. Podle těchto zákonných ustanovení církev a náboženské společnosti spravují sami své záležitosti nezávisle na státních orgánech a zákon o sdružování občanů se na ně nevztahuje. Rozhodování o záležitostech církve jsou součástí tzv. vnitřní autonomie církve a nejsou přezkoumatelné obecnými soudy, takový přezkum by způsobil neoprávněný zásah státní moci do uvedené autonomie. Poukázal dále na judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu, která dovozuje pravomoc soudu ve věcech církví a náboženských společností pouze v případě majetkových nároků, o které v této věci nejde. Výrok o vrácení soudního poplatku odůvodnil soud I. stupně § 10 odst. 3 zák.č. 549/91 Sb. a výrok o nákladech řízení skutečností, že žalobci zavinili zastavení řízení ve smyslu § 146 odst. 2 o.s.ř.

Proti usnesení se včas odvolali výše označení žalobci a vedlejší účastníci. Namítli, že ustanovení čl. 16 odst. LZPS a § 4 odst. 3 zák.č. 3/2002 Sb. má na mysli ochranu církví a náboženských společností před exekutivními zásahy státu do jejich života, nikoliv nemožnost domoci se soudní ochrany ze strany členů těchto společností, kteří mají jako občané zaručeno toto právo čl. 36 odst. 1 LZPS a soud I. stupně jim je svým rozhodnutím odnímá. Práva žalobců byla porušena svévolným jednáním jiných členů obce, přičemž Stanovy ŽOP ani Statut Federace židovských obcí nemají pro takovou situaci žádné ochranné prostředky. Žalobci by byli nuceni respektovat rozhodnutí uvedeného shromáždění i přesto, že je v rozporu se Stanovami nebo se vystavit nebezpečí vyloučení z obce. Předmětnou žalobu žalobci nijak nezasahují do záležitostí žalovaného, jde pouze o posouzení porušení jejich práv protiprávními akty shromáždění členů. Odvolatelé výslovně napadli i výrok o nákladech řízení, poukázali na to, že soud I. stupně nespécifikoval, v čem spočívá jejich zavinění ve vztahu k zastavení řízení a nezohlednil všechny okolnosti případu, vzhledem k nimž je namístě použití § 150 o.s.ř. Odvolatelé navrhli, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného usnesení a žádal náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu odměny advokáta, včetně paušální náhrady výdajů a DPH. Poukázal na to, že názor žalobců nemá oporu v zákonných ustanoveních ani v judikatuře, a na skutečnost, že soud I. stupně byl vázán právním názorem, vysloveným v této věci Městským soudem Praze v jeho usnesení ze dne 31.5.2005 sp.zn. 14 Co 260/2005. Poukázal dále na opakovaně vyjádřené stanovisko v nálezem Ústavního soudu, že obecné soudy ani soud ústavní nemají právo zasahovat do vnitřních záležitostí církví a náboženských společností, když do těchto záležitostí zcela jednoznačně patří otázky, spojené s ustanovováním nebo odvoláváním jejich orgánů. Žalobci si mylně vykládají čl. 36 odst. 1 LZPS, právo každé osoby domáhat se práv u soudu se týká možnosti domáhat se práv založených ústavnou či zákonem, v předmětné případně se žalobci domáhají konstatování, že došlo k porušení předpisů náboženské společnosti, snaží se tedy domoci rozhodnutí soudu ve věci, týkající se jejich vnitřních záležitostí. Důvody pro aplikaci § 150 o.s.ř. ohledně nákladů řízení nejsou dány, neboť žalobci si v době podání žaloby museli být vědomi dosavadní judikatury a obecného právního výkladu čl. 16 odst. 2 LZPS a norem na něj navazujících.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek ve vztahu k odvolatelům bez jednání v souladu s § 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř. a odvolání opodstatněným neshledal.

Soud I. stupně správně dovedl, že pro rozhodnutí předmětné věci není dána pravomoc soudu jako základní podmínka řízení. Nejedná se o spor, vyplývající z občanskoprávního, pracovního, rodinného nebo obchodního vztahu ve smyslu § 7 odst. 1 o.s.ř. a nejde ani o případ, kdy by rozhodování věci z jiné oblasti mezilidských vztahů bylo svěřeno soudu zákonem ve smyslu § 7 odst. 3 o.s.ř. Zákon č. 3/2002 Sb. soudu pravomoc rozhodovat ve věcech vnitřních poměrů církví a náboženských společností nedává, jak již správně uvedl soud I. stupně. Ustanovení čl. 36 odst. 1 LZPS je ustanovením obecného charakteru, které vyjadřuje právo domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého soudu v mezích jeho zákonem vymezené pravomoci a nelze z něho dovozovat právo obrátit se na soud v případech, kterou jdou mimo rámec této pravomoci. Soudem I. stupně citovaný čl. 16 LZPS i zákon č. 3/2002 Sb. vycházejí z principu autonomie církví a náboženských společenství jako dobrovolných sdružení, jež spravují své záležitosti a ustavují své orgány samostatně a nezávisle na státní moci. Pak ovšem nelze ani požadovat, aby státní moc zasáhla ve prospěch osob, které mají výhrady proti rozhodnutí orgánů církve či proti způsobu jejich ustavení. Žalobci se podanou žalobou domáhají právě toho, aby soud posuzoval rozhodnutí orgánu jejich náboženské obce, domáhají se tedy ústavním zákonem vyloučeného zásahu státu do vnitřních poměrů této obce. Soud I. stupně tak správně a v souladu s právním

názorem, vyjádřeným v usnesení Městského soudu Praze ze dne 31.5.2005 sp.zn. 14 Co 260/2005, řízení pro nedostatek jeho podmínky podle § 104 odst. 1 o.s.ř. zastavil a odvolací soud jeho rozhodnutí ve vztahu k odvolatelům jako správné podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně správně v souladu s § 146 odst. 2 věta první o.s.ř., neboť žalobci podáním žaloby ve věci, která nespadá do pravomoci soudu, z procesního hlediska zaviniili zastavení řízení. Důvody pro odepření náhrady nákladů řízení žalovanému na podkladě § 150 o.s.ř. odvolací soud neshledává, jelikož žalobci mohli a měli na podkladě výše uvedených zákonných ustanovení a judikatury zvážít, zda jejich žaloba může být soudem projednána. Odvolací soud přistoupil ke změně výroku o nákladech řízení ve vztahu k odvolatelům podle § 220 odst. 3 pouze proto, že soud I. stupně opomněl přiznat k odměně advokáta žalovaného 19% DPH, které mu náleží podle § 137 odst. 3 o.s.ř. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. ve prospěch v odvolacím řízení úspěšného žalovaného. Tyto náklady představuje odměna advokáta ve výši 750,-Kč podle § 14 odst. 3 ve spojení s § 18 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb., paušální náhrada výdajů 75,-Kč podle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. a 19% DPH.

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 27. října 2005

JUDr. Irena Saralievová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Nejedlá

